

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

τῆς κ. Γατιάνας Στούρου

«Άρσεν το στυλ και ακούσεις τα μάτια
την πέταξη μαζί με τα μαλλιά της που πέφ-
τουν στην πεφωλωμένη. «Έρριψε κι' ένα
όλιμο θεό και τ' άνοιχτα παρσούβρα που
είχε φέρναι καμιά δροσιά. Πώς να βρεθεί
δρόμος που ο τοίχος από δίπλα πυρώνει και
ζέπουν τα φλογισμένα άναστα στο ίσια στο
διώτικό. * * *

ἐλθόντων, αὐτοὶ μιλῶν γὰρ τὸν ἐφύμνητον
πλοῦτον· καὶ τὴν ἀναμφισβήτητην ὁπεροχὴν
τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἐπέναντι τῆς εὐρωπαι-
κῆς. Ἄν συνήθως δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν κα-
λαίσθησιν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, αὐ-
τὸ διακηρύττειται ὡς δὲ θέλει ἡ μουσική,
ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν με πολλὴν μετριοφρο-
σύνην ὅτι ἡ μουσικὴ ἀντιπροσώπευε τὴν

ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ καθενὸς θεόδοξα ἐξαπατῶντος τὸν αὐτοῦ τοῦ), πᾶς ἡ ἐκτέλεσις τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἔχει πολλὰ ἀλλοιωτήματα, καὶ μὴς ὁμοιοῦνται, χρόνια τώρα, ὅτι «ἐλάν συντόμως» θὰ τὰ διορθώσουν, δηλαδή: ὅτι πρῶτα θὰ ἀποκαθάρσῃ τὴν μουσικὴν ἀπὸ παντὸς ἔξνου καὶ ὁ θνεὺς στοιχίως παρικοῦδύσαντες ἐν αὐτῇ· καὶ θὰ τὴν ἐπαναφύρῃ εἰς τὸ πατροπαράδοτον ὄρος καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς σύλλυν, ὅπτερα θὰ καταρίσῃσιν χοροὺς

ἡ ἀγάπη τοῦ ὁμοῦμου ἐπὶ τὴν προκοπὴν τῶν ἀγαθῶν
 τῶν θουσιῶν τοῦ κόσμου γάρων τῆς Ἀγίας
 Σοφίας, ὅσα ἀνέμειλλε φανῶς λε-
 πτάς, βασιλεῖς, ὀφείας ἀνδρῶν, παιδικῶν
 ἔσται καὶ γυναικῶν· καὶ ὅσα ἐκτελῶσι δι'
 αὐτὴν ἐντέλει καὶ διδόνει τὸ κλειστόν καὶ
 μεγαλοπρεπὲς τῆς Ἐκκλησίας μετὰ κατὰ
 τὸ συμφέρον καὶ ὁμολογίαν, καὶ τότε, ὅ
 ἡ φυσικὴ καὶ ἀσπαστος, ἡ ὁσολογία καὶ ἡ ἱερω-
 νική ἀρμονία ἡ μυστηριώδης ἐκ τῆς
 κράσεως τούτων φανὼν τῆς ἀγάπης, ὅ
 δὲ ἀνακοινῶσι τὸ ὅς ἡμῶν, τότε μόνον δικαιο-
 σύνῃ καὶ ἀκραιφνῆς καὶ ἡ ἐναρμόνιστος,
 καὶ τοῦτο ἀκούει τὸν Ἰῶννῃν·
 ἡμῶν πᾶν ἔθνος ἐθνητικῶν οὐκ ἐπὶ τῇ
 (ἀκούει) Ἀποκ. 15-30 Ἰουλιὸν 1911

Πως ήλ' ελπίς αλγίης της ημευκής
 ήλ' πόλιν δαυτοῦτα· είναι εἴδος Παι-
 δὸς ἡλικίας ἑξήκοντος ἔτητος, ἡ
 ἔξωθεν· ἡ δὲ τὴν φωνὴν ἰσχυρὰν
 να τὴν ἀναρᾷ μὴ ἔαν περιπλήττει ὁ-
 ροι· οἱ τοῦ αὐτοῦ ἔστιν καὶ κοινὸν
 ἡλικίας ἑξήκοντος ἔτητος, ἡ
 αὐτὴν ποὺ ἀπ' αὐτὸν γεννιᾶται. Ἀγα-
 πητικὸς ρινοφύων, ὁλὸν ἐναι καὶ
 πολλὰ ἀλγία. Εἶναι ὁ ἀνὴρ τὴν λαμ-
 πρὴν ποὺ ἀναρᾷ τὸ φθῶν μῆος ἐστὶν
 καὶ δαυτοῦτα· πρὶν τὴν παρῶσαν
 ἀνὰ τὴν ἀνὰ τὴν ἀνὰ τὴν ἀνὰ τὴν
 ἀκοῆς μῆος. Εἶναι ὁλὸν ἀποστο-
 λὴν ποὺ φωνᾷ, ὅπου τὸ νὰ γίναται
 α καὶ τὸ ἀκοῖται ε. Ἐλλοῦ ἐναι ἐν
 γύμνασι τῆς φωνῆς ποὺ ἀναρᾷ ἀποστο-
 λὴν ἐνα φθῶν αὐτὸν τὴν ἀλγίαν, ἐνα εἶδος

(ΣΥΝΚΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2)

την κόρη σου. Ἀγκαλιάζω σφιχτά την ἀνέμνησή σου, την εἰκόνα σου ἃ, ἀπὸ κανένα δὲν ἔχει τὴν εἰκόνα μου μὴ το ἀφαιρέσει τὴ δικαίωμά, κανένα μὴ το ἀστερήσει, εἶναι δικό μου, ὁλόκληρο μου ἀγαθό. Ἀπὸ μου τὴν στερεώζω τὴν παρουσίᾳ σου, τὴ δημιουργώ μὴ τὴ φαντασίᾳ μου ἐγώ. Ἀλλοῦ δὲν εἶναι δυνατό να εἶσαι, το βεβαί, ὅτι γὰ

ρίς έσιναι γλυκό μου φώς, δά γίνεται. Μά-
να, νά, τί είναι, που αποκάνω ν' αντίστοιχο
μαι και νά παλύνω. Είμαι άναγκασμένη ν'
μαυρίζομαι σύγκαιρα στους χειροπαστούς
πύλινους κοστά μου και σέ μένα που πρέπει

μή ποτέ πρότω να σε κρατώ και να σε ελ-
πώ. Καί με έλεος, έτσι όπως έγω το έ-
θυμώ, σου μιλώ. ~~Βασικά~~ θρίστω ταιριαχί
και τη δική σου απάντησή. Σου έδνω κα-
λές λόγιες που ποτέ δεν τα προέφεραν
γυίλι σου. Είναι μεγάλη εύτυχία έτούτη,
ταν μου περσιεύει ο καιρός να τη χαρώ. Α-
χαρώ άδιακόπα τη μοναξιά έκείνη τη σ

[illegible]

καταλαθάνω εάν τί είναι ή τρίλλα, πω
ξεστοχίζουν τα συλλογικά και δέν ξαναφαίν
ονται πώς τρυπάνει μέσ' στο μυαλό του ά
θρώπου ή ιδέα ότι είναι θεός ή βασιλιάς κ
χίλια τέτοια φοβερά. Αισθάνομαι να μέ
ραίνω ό έφιαλτης της μάταιης λαχτάρας
μου, θαρώ μέ περιπλέκει ένα θαρό, θαλό μ
θύσι εάν κακό δεινρό. Σάν δεινρό που δ
τί απαιτεί κάποινα ένσημια.

«Τότε πάλι μάχομαι μ' όλα τα δυνατά μου
μ' όλα το θαμπωμένο λογικό μου, να ξεφ-
γω από το στείο σου άγκάλιασμα. Να γλι-

[illegible]

ΑΘΗΝΑ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ, 37Η ΣΕΛΙΔΑ 3)

(ΕΥΡΕΣΙΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ)

ΣΥΝΗ ΕΥΛΑΔΟΥ ΔΡΑΧ. 4 - ΑΡΙΘ. ΘΥΜΟΥ 130

για τῶν Ἀγίων, εἶναι ἓνα τ α μ-
π ο ῶ. Ὑπὸ αὐτοῦς τοὺς ὅρους εἶ-
ναι ἄδυνατόν νά συνεννοηθοῦμε καί
χάνουμε ἀμοιβαίως τὸν καιρὸ μας.

(1').— Αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε ὑπάρ-
χει. Τί ἄλλο εἶναι ὁ μονόφωνος χο-
ρὸς τῆς Μητροπόλεως, ποὺ τὸν ὀ-
κοῦμε καθε Κυριακὴ στὸ ραδιόφω-
νο. Γιὰ νὰ μεταδίδεται ραδιόφω-
νῶς θὰ παραδιχτοῦμε βέβαια πῶς
εἶναι ὅτι ἐλλειπτό ἐστι σήμερον νὰ
παραυσιᾷς ἡ ὁμόφωνη φαλμα-
διά.... Ὑστὲρ ὅτι αὐτὸ δὲ μένει πιά
παρὰ νὰ κατορθώσουν οἱ δικοί μας
οἱ Βελδικοῦνι νὰ διαβάσουν τὰ
ἀρχαῖα χειρόγραφα, ποὺ μᾶς ὑπα-
σονται πέννητα χρόνια τώρα, καί
τοτε πῶς θὰ ἀνατεῖλει ἡ χρυσή ἑ-
θογῇ—

Ἐνα μόνο σημεῖο μ' εὐχαρίστη-
σε ὅτι τὸ γράμμα σας ποὺ ἔχῃ
ἐάνετε λόγο γιὰ τέταρτον τοῦ τό-
νου. Τὸ πρῶμα εἶναι ἄρα γε συνη-
ματικό ἢ συμπτωματικό :

Με πολλὴ φιλία καὶ τιμὴ
ΕΛΙΣΑΙΟΣ ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ